

SVĚTLO

36. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

5. ZÁŘÍ 2004

Z obsahu:

Mesiáš, vítězný Král
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
18. srpna 2004
- strana 2 -

Prítomný okamžik
- strana 4 -

Ježíši, postarej se Ty!
Don Dolindo o úplné
odevzanosti
do Božích rukou
- strana 5 -

**Radost, nikoliv občasné
záblesky dělá
křesťanství atraktivním**
George Kovoov
- strana 6 -

Služebnice Páně
Kardinál Joachim
Meisner 15. srpna 2004
v Králíkách
- strana 8 -

**Chtějí, abychom je
hýčkali a poplácávali...**
- strana 10 -

**Homosexualita
je změnitelná**
- strana 11 -

**Magie, pokus překročit
všechny hranice**
- strana 12 -

**Doba velkých útoků
na dobré kněze**
- strana 13 -

Joachim kardinál Meisner žehná milostným obrazem Panny Marie, Králíky 15. srpna 2004

Mesiáš, vítězný Král

V souladu s prastarou tradicí představuje žalm 109, který byl právě přednesen, primární složku nedělních nešpor. Je zařazen všechny čtyři týdny, na které se člení liturgie hodin. Jeho krátkost, dodatečně zvýrazněná tím, že z křesťanského liturgického používání byl vypuštěn verš 6, který má ráz kletby, neznamená, že by postrádal exegetičtí a interpretační těžkosti. Text se představuje jako královský žalm spojený s davidovskou dynastií a pravděpodobně připomíná obřad intronizace panovníka. Nicméně židovská a křesťanská tradice spatřovala v posvěceném králi Posvěceného par excellence, Mesiáše, Krista.

Právě v tomto světle se žalm stává zářivým zpěvem, jež křesťanská liturgie přednáší Zmrtvýchvstalému o svátečních dnech, které jsou památkou na Pánovu Paschu.

Zrození krále

Žalm 109 má dvě části a pro obě je charakteristická přítomnost božského výroku. První výrok (v. 1-3) je adresován vladaři v den jeho slavné intronizace *po pravici* Boží, totiž vedle archy úmluvy v jeruzalémském chrámě. Připomínka božského *zrození* krále byla součástí oficiálního protokolu o jeho korunovaci a měla pro Izrael symbolickou hodnotu investitury a zplnomocnění, neboť král byl Boží místodržící v ochraně spravedlnosti (srov. v. 3).

V křesťanském pojetí se přirozeně ono *zrození* stává reálným a představuje Ježíše Krista jako pravého Božího Syna. Tak se stalo v křesťanské interpretaci také u jiného slavného královsko-mesiánského žalmu, druhého v Žaltáři, kde čteme tento božský výrok: *Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil* (Ž 2,7).

Melchizedechův řád

Druhý výrok žalmu 109 má naopak obsah kněžský (srov. v. 4). Král ve starověku

plnil také funkce kultovní nikoliv podle řádu levitského kněžství, nýbrž podle jiného kontextu: totiž podle kněžství Melchizedecha, vládce a kněze Salemu, předizraelského Jeruzaléma (srov. Gn 14,17-20).

Z křesťanského pohledu se Mesiáš stává vzorem dokonalého a nejvyššího kněze. Bude to list k Židům ve své střední části, který vyzvedá tuto kněžskou službu *podle řádu Melchizedecheva* (5,10) a vidí ji v plnosti v Kristově osobě.

První výrok přejímá a vícekrát opakuje Nový zákon, aby oslavil Kristovo mesiášství (srov. Mt 22,44; 26,64; Sk 2,34-35; 1 Kor 15,25-27; Žid 1,13). Tentýž Kristus tváří v tvář nejvyššímu knězi a židovskému synedriu se odvolá výslovně na náš žalm, když prohlásí, že nyní bude *sedět po pravici Všemohoucího* právě tak, jak je to řečeno v žalmu 109,1 (Mk 14,62; srov. 12,36-37).

Nezbytnost proroctví

K tomuto žalmu se budeme vracet při našem putování všemi texty liturgie hodin. Nyní bychom chtěli na závěr naší krátké prezentace tohoto mesiánského hymnu potvrdit to, co bylo řečeno, christologickou četbou.

Učiníme tak syntézou, kterou nám nabízí svatý Augustin. Ve výkladu žalmu 109, který měl v postní době roku 412, popsal žalm jako pravé proroctví božských zaslíbení ve vztahu ke Kristu. Slavný církevní Otec řekl: „Bylo nutné poznat jediného Božího Syna, který se chystal přijít mezi lidi, aby vzal na sebe lidství, aby se stal člověkem přijetím jeho přirozenosti: aby zemřel, vstal z mrtvých, vystoupil na nebesa a posadil se po Boží pravici a naplnil tak mezi národy to, co slíbil... Toto všechno tedy muselo být předpovězeno, muselo být předem ohlášeno, muselo to být označeno jako to, co se má stát, aby tím, že se pře-

EDITORIAL

Kdyby byly příběhy evangelia pouhým lidským výplodem jako jiná literární díla, nenašli bychom v nich takové scény, jaké např. slyšíme v dnešním třetím čtení. Způsob, jakým jedná a mluví Pán, překračuje naši zkušenost i vynalézavost lidské fantazie. Přišel založit své království, ale vůbec pro ně neagituje tak, jak je u nás lidí zvykem. Spíše než aby suggestivně a vmlouvavě líčil jeho lákavé stránky, mluví o těžkostech, které jsou spojeny s upřímným úsilím stát se jeho příslušníkem. Někdy to vypadá, jako by nás takřka odrazoval. Je tomu opravdu tak, že jeho království je určeno jen malé hrstce vyvolených?

Obtíž je v tom, že jeho evangelium můžeme porozumět jedině tehdy, když zcela a beze zbytku přijmeme skutečnost, kdo je ten, který je přišel hlásat, a jako takovému mu v naprosté důvěře a bezvýhradně nasloucháme. Ježíš není velký vůdce, reformátor ani filozof či mudrc, není to guru nebo mág. Je to sám nejsvětější Bůh, absolutní, tedy nekonečná Moc, Moudrost, Dobrota, Pravda, Krása, Život, Láska, Bůh, který se způsobem pro nás naprosto nepochopitelným k nám snižuje tím, že se stal jedním z nás, a obětuje za nás svůj život. Ježíš, Boží Syn a člověk není ani idealista, ani fantasta. Předstoupil před nás jako naprostý realista, který zcela jasně ví, co chce, a také ví, s kým má tu čest. Ví zcela konkrétně, že mezi tím, co nám přišel sdělit a co přišel obnovit, a mezi našimi představami leží takřka nekonečná propast, kterou chce

Pokračování na str. 5

dejde nepředvídanému, se už nevyvolalo zděšení, nýbrž spíše přijetí s vírou a očekáváním. V rámci těchto zaslíbení vystupuje tento žalm, který předpovídá našeho Spasitele Ježíše Krista v termínech tak jistých a výslovných, že nemůžeme ani v nejmenším pochybovat o tom, že nám ohlašuje Krista.“ (Esposizioni sui Salmi, III, Řím 1976, s. 951.953)

Obraťme nyní své prosebné volání k Otci Ježíše Krista, jediného krále a dokonalého a věčného kněze, aby z nás učinil lid kněží a proroků pokoje a lásky, lid, který zpívá Kristu králi a knězi, který se obětoval, aby v sobě, v jednom jediném těle smířil celé lidstvo a stvořil nového člověka.

*Bollettino Vaticano 18. 8. 2004
překlad -lš-*

Moudrost srdce, která zachraňuje

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Kdo nejde za mnou,
nemůže být mým učedníkem.**

Svého Pána dnes nacházíš obklopeného velkými zástupy. Kdysi takové zástupy sytil zázračně rozmnoženými chleby. Čím je nasytí dnes? Protože chceš patřit mezi ty, kteří jdou za ním, snaž se k němu přiblížit co nejvíce, aby ti neunikla důležitá slova věčné Moudrosti. Již první čtení tě dnes totiž důrazně upozorňuje na nebezpečí přeceňování vlastního poznání: jak obtížné je najít pravý smysl života, když i v obyčejných pozemských věcech se jen s námahou domáháme pravdy. Bez *Svatého Ducha z výšin* nedojdeš pravého poznání, protože *porušitelné tělo zatěžuje duši a utlačuje mysl spoustou starostí*.

Pán se zastavuje a ohlíží na dav, který jde za ním. Pro každého kazatele může být taková přízeň a zájem něčím potěšujícím. Ale Ježíš nijak nedává najevo svou radost a uspokojení. Dokonce se ti může zdát, jako by chtěl to množství spíše odradit. Ve skutečnosti však chce všechny ty, kteří chtějí opravdu jít za ním, připravit na to, že ho budou muset následovat také v mnohem obtížnějších podmínkách. Pohled na velké zástupy ho nemůže naplnit radostí, protože ví, kudy povede jeho cesta: že zanedlouho zůstane zcela osamocen se svým křížem.

K následování Ježíše nestačí jen připojit se k početnému davu, který ho obklopuje. Divy a zázraky vyvolávají nadšení, ale také pouhou zvědavost. Shluk lidí láká další zvědavce, aby se připojili. Lidem to dokonce imponuje, když se k nim přidávají další a další, mají pocit, jako by se o to sami zasloužili. Dovídají se však opravdu všichni, o co Ježíšovi skutečně jde? Ani pro tebe nestačí, že jsi jedním z velkého zástupu. Ke komu ses doopravdy připojil? K Ježíši, nebo jen k těm, kteří ho obklopují? Ježíš se tě nebude ptát, s kým za ním jdeš, ale zda vytrváš s ním a u něho. Co se s tebou stane, když se ten zástup náhle vytratí? Budeš mít odvahu a vytrvalost setrvat s ním a u něho třeba sám a proti všem? Aby tě taková situace náhle nezaskočila, musíš rozvážně posoudit své síly. To je smysl Pánových podobenství.

Špatně bys mu rozuměl, kdyby ses domníval, že ti jimi naznačuje, aby sis rozmyslel, zda ho chceš následovat a stát se jeho učedníkem, nebo ne. V tom přece nemáš na vybranou. K tomu tě Bůh stvořil a je to smysl tvého bytí. Tvůj Pán tě chce přivést k tomu, abys počítal se situacemi, kdy se nebudeš moci opřít ani o podobně smýš-

lející okolí, které tě obklopuje a jakoby nese, ale dokonce ani o své nejbližší a už vůbec ne sám o sebe. Můžeš se ocitnout v situaci, kdy i ti, kteří jsou ti nejdražší, se pojednou rozhodnou jít jinou cestou, která vypadá jako lákavá a světlá, zatímco ta Ježíšova se jeví jako úzká, příkrá a dokonce poznamenaná krví. Ocitneš se tváří v tvář situaci, kdy se musíš rozhodnout, komu dáš přednost. Ježíš ti chce ukázat, že toto rozhodování nemusíš nechávat až na těžkou hodinu zkoušky, která by tě mohla zastihnout nepřipraveného. Začni zkoumat sám sebe již nyní v čas klidu, jak si doopravdy stojíš. Je lepší uvědomit si včas, že *pomíjivé tělo zatěžuje duši, že myšlenky smrtelníků jsou bázlivé a naše záměry vratké*.

Bylo by to rovněž nepochopení, kdybys jeho slova o tvých nejdražších chápal tak, že je miluješ příliš. Naopak, čím více je miluješ, tím více si máš uvědomovat, že ještě více musíš milovat toho, který tě jimi obdaroval. Vůbec všechno to dobré a krásné, co v životě potkáváš a nalézáš, můžeš plně chápat jen ve správném vztahu k tomu, od něhož všechno dobré a krásné pochází, abys Tomu, který je Dobro a Krása, vždy a všude vyhradil ve svém srdci zcela právem nejpřednější místo.

Pán ovšem ví, že jako slabý člověk často jen s obtížemi *poznáváš Boží úmysly*. Chce tě připočít mezi své nejmilejší, *ale nechce nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený*. Proto ti vychází vstříc. Co od tebe očekává, je bezmezná důvěra, která si uvědomuje svou vlastní nicotu. Budeš-li opravdu s rozvahou zvažovat svůj duchovní rozpočet a své možnosti a síly, musíš dospět k závěru, že sám u sebe nemůžeš najít dostatek prostředků a sil, abys vystavěl a také uhájil svou duchovní stavbu. *Jsi jako tráva, která zrána kvete a bují, ale do večera zvadne.*⁽¹⁾ Když tedy vidíš, že na výstavbu pravé svatosti sám nestačíš, vyjdi Pánu naproti, abys bezvýhradně přijal jeho podmínky. Nemusíš tak činit ze strachu, nýbrž s radostí. Jeho podmínky nediktuje přesila, ale láska. On totiž nevytáhl do boje proti tobě, ale místo tebe. Vytáhl proti zlu, které tak ohrožuje tvé okolí i přímo tebe.

Jaké jsou jeho podmínky? Milovat ho nade vše, nést s ním svůj kříž a zřít se pro něho všechno, aby ses mu ve všem podobal, protože On a ty *patříte k sobě*. To je *moudrost, která tě zachrání*. Zřít si cehokoliv pro Ježíše neznamená ztrácet, ale vytvářet pro něho místo. Za čím by ses chtěl ohlížet, když už to nebudeš ty, kdo žije, ale *bu- de v tobě žít Kristus?*⁽²⁾

Pane, nasyť mě svou slitovností, ať dojdou k moudrosti srdce.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 90; ⁽²⁾ srov. Gal 2,20;

⁽³⁾ resp. žalm 90

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 9,13–18

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvšednější. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi?

Kdo poznal tvou vůli, když jsi mi nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2. čtení – Flm 9b–10.12–17

Mluví to Pavel, vyslanec a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosim tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, (přijmi ho), jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snášim pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný.

Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

Evangelium – Lk 14,25–33

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.

Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli

Pokračování na str. 4

Přítomný okamžik

Nemám čas! Jak často slyšíme nebo tvrdíme totéž. Ačkoliv máme všechny možné technické prostředky, které slouží k úspoře času, trpíme jeho chronickým nedostatkem. To spočívá v tom, že nežijeme v čase, ale jen v přítomném okamžiku, který nám byl darován. Minulost nám již nepatří a budoucnost je ještě neznámá. Jen přítomnost je naše bohatství, jediné místo, kde se setkáváme s Bohem a můžeme uplatnit svou svobodu.

Být v přítomnosti

Zcela jednoduchý prostředek jak se vrátit do Boží přítomnosti je zpřítomnit přítomnost, naučit se žít v přítomném okamžiku. Modlit se znamená být přítomný v Boží přítomnosti, která je nám darována v každém okamžiku, sebrat všechny své síly, které jsou stále roztrženy, a zaměřit je na NĚHO.

Naše myšlenky normálně běží všemi směry, abychom znovu oživila to, co je minulé, nebo abychom předjímalí budoucnost. Plánujeme stále dopředu, buď několik týdnů nebo dnů nebo alespoň hodin, ale neděláme nic pro to, abychom byli přítomní v přítomném okamžiku. To je velká obtíž pro modlitbu. Když se chceme modlit, tlačí se na dveře minulost a budoucnost a brání nám být přítomný ve své přítomnosti.

Bůh se dává v přítomnosti

Jsou to naše úzkosti, které jsou překážkou našeho ponoření do Boha.

Minulost nám už nepatří, budoucnost je ještě neznámá. Jen přítomnost je naše bohatství, jediné místo, kde můžeme uplatnit svou svobodu. Dokonce když vzpomínáme, děje se tak proto, abychom nějakou minulou událost přesadili do přítomnosti, a tak v ní mohli spočinout celou svou bytostí. Jediný bod setkání naší duše s Bohem však leží v přítomném okamžiku. To je jediná skutečnost, ke které máme přístup. Je to brána, která nám otevírá věčnost. „Chci to, co dělám“ a „Chci to, co je“, to jsou klíče k tomu, abychom v plnosti prožívali, to, co je nám dáno v přítomném okamžiku a v čem můžeme najít plnost radosti. Jsme

skutečně ve stálém pokušení bojovat proti skutečnosti, odmítat to, co jsme my, co jsou druzí, co nám život v každodenních událostech předkládá. Odpor proti tomu, co je, pohlcuje velkou část našich sil a okrádá nás o radost.

Pane, chtěla bych žít dlouho, je-li to Tvá vůle.

Chtěla bych k Tobě odletět do nebe, jestli se Ti to líbí.

Lásko, ohni domova, nepřestaň mě spalovat.

Smrt nebo život, co mi mohou udělat? Moji radosti je milovat Tebe, Ježíši.

Terezie z Lisieux

Místo abychom si svůj život vysnili a očekávali ideální podmínky, abychom konečně mohli žít podle svých přání, měli bychom život přijímat tak, jak se nám nabízí. Tak ušetříme své síly, abychom mohli změnit to, co změnit můžeme. Shrnuje to tato krásná modlitba:

Pane, dej mi odvahu, abych změnil to, co mohu změnit, odvzdanost, abych přijal to, co změnit nemohu, a moudrost, abych rozeznal jedno od druhého.

Úzkost z příštího dne

Bůh nám vždy daruje dostatek milosti pro přítomný okamžik. Ježíš sám říká znovu a zno-

vu, že se nemáme znepokojoval: *Nestarejte se o zítřek, zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.* (Mt 6,34)

Tento postoj se nám nejeví jako přirozený. To, co je pro nás přirozené, je neklid. Ten nás stále vrací do minulosti, abychom své jednání stále znovu procházeli, nebo předjímalí budoucnost, kterou nám naše představivost představuje znetvořenou. Jsme neklidní, protože jsme ztratili důvěru, že *naš nebeský Otec ví*, nejsme ochotni přijímat to, co by nám chtěl darovat, protože jsme si vysnili něco jiného. Proto nás Bůh nepřestává svým slovem povzbuzovat: *Neboj se! Neměj strach!*, abychom se mohli zcela oddat přítomnému okamžiku, ve kterém se nám plně sděluje. My však máme strach ponořit se do přítomnosti a uzavíráme se do svých myšlenek, svých obrazů a svých představ.

Manu dostávali Izraelité každý den. Stejně tak je nám darována milost pro každý okamžik. Když si představujeme, co přijde, pak to zřejmě nechceme přijmout. Musíme se znovu vrátit k Bohu, který se skrývá za vnějším zdáním, abychom přijali přítomný okamžik, tak jak se nabízí. Za tímto světem, který pomíjí, přijde budoucí svět a věčná Boží přítomnost.

Tak je možné přijímat všechny věci s vědomím, že pomíjejí, že všechno pomine, jen Bůh zůstane. On se nám daruje v každém okamžiku a jeho přítomnost nám dává sílu, abychom dokázali snést i nesnesitelné a z jeho plnosti dokázali žít i za strašných podmínek.

Vstoupit do Božího klidu

Jsme zváni každý okamžik, abychom vstoupili do Božího klidu: dnes... zde... nyní...

Klid, který je pro nás vyhrazen, je zde a nyní. Když nemáme čas, abychom si odpočali, musíme si odpočinout v okamžiku. Již sama skutečnost, že žijeme jen přítomný okamžik, nás uvolňuje a regeneruje, protože překonává všechno, co nás utlačuje a zatěžuje, tíží minulosti i obavy z příštího dne. A tak budeme vnímaví a otevření pro to, co je nám dáno v přítomném okamžiku. Musíme v tomto okamžiku hledat klid a vstoupit do něho. Místo abychom přebíhali od jedné aktivity k druhé, vezmeme si přítomný čas, abychom se na několik vteřin zastavili, zhluboka vydechli a sestoupili do místa srdce.

Čím více stojíme pod tlakem, tím více musíme zpomalovat rytmus, abychom tak každou věc vykonali uvážlivě a nemuseli se jí chápat vícekrát. Čím jsme hektičtější, tím více zmatků kupíme a tím více času ztrácíme a s tím i svůj pokoj. Ale Bůh je vždy zde a zve nás, abychom uprostřed všech svých aktivit vstoupili do jeho klidu.

*FeL 100/2004
překlad -lš-*

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: ‚Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.‘

Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý (král) ještě daleko, a žádá o podmínky míru.

Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

Ježíši, postarej se Ty!

Neapolský kněz Don Dolindo z vnitřního vnuknutí napsal tato krásná slova o úplné odevzdanosti do Božích rukou

Proč se necháte znepokojovat a uvádět do zmatku? Přenechtejte starosti o vaše věci mně, a všechno se uklidní.

Vpravdě pravím vám, že každým opravdovým, slepým, úplným úkonem odevzdání do mých rukou způsobí, že dosáhnete toho, co si přejete, a trnitá situace se vyřeší.

Odevzdat se mi znamená strachovat se, znepokojovat se a pochybovat a pak se na mě obrátit vzrušenou modlitbou, abych vám pomohl.

Odevzdat se mi znamená klidně zavřít oči duše, přenechat mně, abych vás já sám přenesl na druhý břeh jako spící dítě v náručí matky.

To, co působí vaši rozervanost a co vám velice škodí, je vaše hloubání, vaše přemýšlení, starosti, vzdychání ve víře, že musíte všechno za každou cenu sami udělat nebo to chcete změnit.

Jak mnoho způsobím Já, když se na mě duše obrátí ve svých duchovních nebo hmotných potřebách, dívá se na mě, zatímco mi říká: „Postarej se Ty!“ – a pak zavře oči a klidně u mě spočine.

Máte málo milostí, když se s tím moříte, abyste je získali; máte mnoho milostí, když vaše modlitba ke mně je plná důvěry. V utrpení se modlíte, abych

vám ho odňal, ale abych vám ho odňal tak, jak vy si to představujete... Obráťte se na mne, ale chcete, abych se přizpůsobil vašim ideám. Jste jako nemocní, kteří žádají lékaře o péči, ale sádou mi mu ji předepisují.

Tak to nedělejte, nyní brž tak, jak jsem vás to naučil v modlitbě Otče náš: „Posvěť se jméno tvé,“ to znamená: „Buď oslaven mou nouzí a mým trápením!“

„Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi,“ to znamená: „Použij tuto moji záležitost, jak se ti to jeví nejlepší pro náš časný i věčný život!“

Když mi někdo skutečně říká (a také koná): „Buď vůle tvá“ nebo „Ty se postarej“, vezmu všechnu svou všemohoucnost, abych vyřešil bezvýchodné situace.

A když vidíš, že zlo se zhoršuje, místo aby se situace lepšíla? Neznepokojuj se! Zavři oči a řekni mi s důvěrou: „Buď vůle Tvá a Ty se postarej!“

Já ti říkám, že se postarám, že zasáhnu jako lékař a že udělám i zázrak, když to bude zapotřebí.

Když vidíš, že stav nemocného se zhoršuje, znepokojuj se, zavři oči a řekni: „Postarej se Ty!“ A já ti říkám, že se postarám!

*Vision 2000 - 4/2004
překlad -ls-*

CÍRKEV A SPORT

V rámci Papežské rady pro laiky bylo ustaveno oddělení *Církev a sport*. V oznámení o této skutečnosti se píše, že olympijské hry jsou jasným znamením, jak důležitou složkou dnešní společnosti je sport. I ve sportu jde o to, abychom mysleli na původní ideály a respektovali základní hodnoty.

Církev se staví ke sportu jako k „neuralgickému bodu dnešní kultury“. Vyzývá křesťanské sportovce, aby byli odvážnými svědky etických hodnot ve sportu. Sport nechť je „školou ctností“ a „nástrojem míru mezi národy“, píše se v prohlášení Papežské rady pro laiky.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

svou láskou překonat. Odkud se vzala tato propast? Je to důsledek našeho zranění, lidského osudového rozhodnutí vydat se do moci Lháře, který se stal úhlavním nepřítelem Moudrosti, Dobry, Pravdy, Krásy, Života, Lásky.

Ježíšův úkol je tedy skutečně nadlidský. Problém spočívá v tom, přesvědčit nás, že to, co jsme přijali od Zlého jako moudrost, dobro, pravdu, krásu, lásku a v čem zatvrzele hledáme a dokonce nacházíme zalíbení, jsou jen ubohé padělky, které nemají ve skutečnosti s těmito hodnotami nic společného a jsou jen příčinou naší záhuby.

V jeho přesvědčování přitom není ani náznak populismu, ani stín nátlaku. Celý jeho způsob vystupování má jeden základní podtext: Beze mne nebudete mít život. Svobodně jste se ode mne odvrátili, svobodně se ke mně vraťte. Důraz, s jakým trvá na této **svobodě**, ho staví přímo do nevýhodné pozice a až ponižující konfrontace. Aby nám mohl dát to, co je pravé, musíme nejdříve pro to sami u sebe udělat místo a odložit to, co je falešné. To je celý problém „odříkání“. Ale lidé tomu odmítají uvěřit. Zlý nepřítel se jim svými padělkami natolik zavděčil, že mu jednoznačně dávají přednost: Proč bychom se měli vzdávat toho, co se nám líbí a co máme jisté, kvůli něčemu, co jsme nepoznali? Lidé se ustavičně přesvědčují, že ony padělky ve skutečnosti nepřinášejí to, co se od nich očekává, ale místo aby od nich upustili, vrhají se do nich s ještě větší intenzitou, vynalézavostí a ještě větší žádostivostí. Stala se z toho zhoubná totální nemoc celé společnosti. Na jedné straně se setkáváme s alergií k pouhým symbolům a zmínkám, které poukazují na Boha, a na druhé straně je

tu zcela schvalovaná a oficiálně se sympatiemi podporovaná a ochraňovaná homosexuální lavina, jejíž bombastické parády nejsou vůbec bojem za nějakou rovnoprávnost, ale vyzývavou demonstrací požadavku na naprostou nezávislost jakožto poslední pokus o nedosažitelné nasycení a uspokojení.

Dá se s tím něco dělat? Je tu jediná možnost: konkrétní strhující a výmluvné svědectví, které živě, prakticky a přesvědčivě dokazuje, že to, co Ježíš nabízí, není plané, mdlé, nejisté, těžké, neradostné, ale to nejosvědčenější, pravé, uzdravující, nejradostnější a svrchovaně oblažující. Jak toho dosáhnout? Uvěřit Ježíši, že je tím, čím je, že je jediný, kdo to s námi myslí dobře, odevzdat se mu a přijímat zcela bezvýhradně jeho slovo a jeho milost. Jen On sám nás může učinit svými svědky.

Nejhorší službu mu naopak prokazují ti, kteří si zakládají na tom, že jsou jeho učedníci, ale přitom ukazují, že je možné sloužit dvěma pánům: ti, kdo si zamilovali **kokokoliv** a **cokoliv** více než jeho. Třeba i svoje společenství. Ani ten, kdo se cítí být po Ježíšově boku, nesmí ztrácet ze zřetele, že se i zde stále a do všeho lstivě a podle ukrádá Nepřítel. Modlitbu Otče náš už měnit nebudeme, ale měli bychom si alespoň pokaždé uvědomovat, že v originálu není prosba, aby nás **zbavil od Zlého**, ale **vyvobodil**, a to je něco mnohem závažnějšího: aby nás **vytrhl z jeho moci a vlivu**. To dělal Ježíš za svého života, když uzdravoval a vymítal zlé duchy, a v tom mají jeho učedníci s jeho mocí a pověřením stále pokračovat. Těžko však vymítáme toho, koho jsme přestali brát v úvahu a komu v tom či onom směru stále dáváme přednost před Pánem.

-red-

Radost, nikoliv občasné záblesky dělá křesťanství atraktivním

Provokativní teze indického teologa z Anglie k situaci křesťanství

Půldruhého století vedli v křesťanství Evropané. Mezitím se těžiště přesunulo do rostoucích církevních obcí Afriky, Asie a Latinské Ameriky. Může se Západ opět stát „křesťanský“?

Kovoov je jedním z kazatelů na dvoře britské královny. Jeho referát je provokativní. Přinesla ho agentura Idea.

Před přibližně čtyřmi roky jsem zastupoval diecézi v Birminghamu na vedení generální synody anglikánské církve. Byl jsem pověřen úkolem, abych z pohledu církevního profesionála odpověděl na tyto otázky: Je evangelium Ježíše Krista dobrá novina? Je-li to dobrá novina, pak ji musí všichni předávat dále. To pak zahrnuje i lidi, kteří jsou jiné víry nebo víru nemají. Protože jestliže víru dále nepředáváme, institucionalizujeme diskriminaci.

To by byla forma duchovního apartheidu. Jeden liberální biskup ke mně přišel a řekl: „Ted' jsi mě ale zmrazil. Jestliže řeknu, že není žádná dobrá novina, pak už nepotřebujeme ani církve. Když řeknu, že je dobrá novina, pak ji všichni musíme sdílet. Pak mám ovšem pohoršení s mými muslimskými a hinduistickými sousedy.“ Po vzrušené diskusi hlasovalo 472 lidí pro to, že Ježíš je dobrá novina. Tři laici a dva biskupové byli proti.

Frustrování křesťané. Proč mají křesťané strach chtít jiné obrátit? Obrácení není v první řadě naše práce, naše dílo. Jsme povoláni, abychom byli Ježíšovi svědky a mluvili s druhými o Ježíši Kristu. Dílo obrácení je pak dílo Ducha Svatého. Je to Duch Svatý, který vede lidi k víře v Ježíše Krista. Nicméně jen obrácení lidé vědí, jak je obrácení důležité. Jen lidé, kteří zažili, jak je radostné následovat Ježíše, vědí, že je to dobrá novina. Když se podívám na církve v Evropě, dělá mi velké starosti nedostatek radosti.

Člověk má dojem, že každý křesťan v Evropě nejdříve zkouší, jak to vypadá být frustrovaný. Když se podívám na mladé lidi venku, vypadají tak, jako by se bavili. Sedí v hospodách, pijí své pivo a mají radost. Ale když přijdou do kostela, vypadají ihned, jako by měli bolesti břicha. Myslím, že to, co musíme v církvi znovu vybojovat, je – pomáhat lidem, aby se usmíva-

li a usmívali. Jen když je život radostný, budou se lidé zajímat o to, co k nim mluvím. Radost přijde po tom, když pochopíš, že hříchy byly odpuštěny.

Kořeny jsou v severní Africe

Nyní bych chtěl přeložit malou lekci z církevních dějin. Kdybychom požádali umělce, aby nakreslil tvář Ježíšova následovníka v prvních pěti stoletích, namaloval by tvář nějakého Afričana. Severní Afrika byla baštou křesťanství. První církevní Otcové a teologové pocházeli ze severní Afriky, nikoliv z Německa. Jen velcí hříšníci, jako Rudolf Bultmann, zakladatel historicko-kritického biblického bádání, pochází z Německa. Dva největší církevní Otcové jsou severoafričtí teologové.

V šestém a sedmém století vidíme, jak islám proniká do severní Afriky, Malé Asie a pak do Evropy. Církve v severní Africe je udušena. Když v dřívější církvi chtěl někdo získat dokto-

George Kovoov

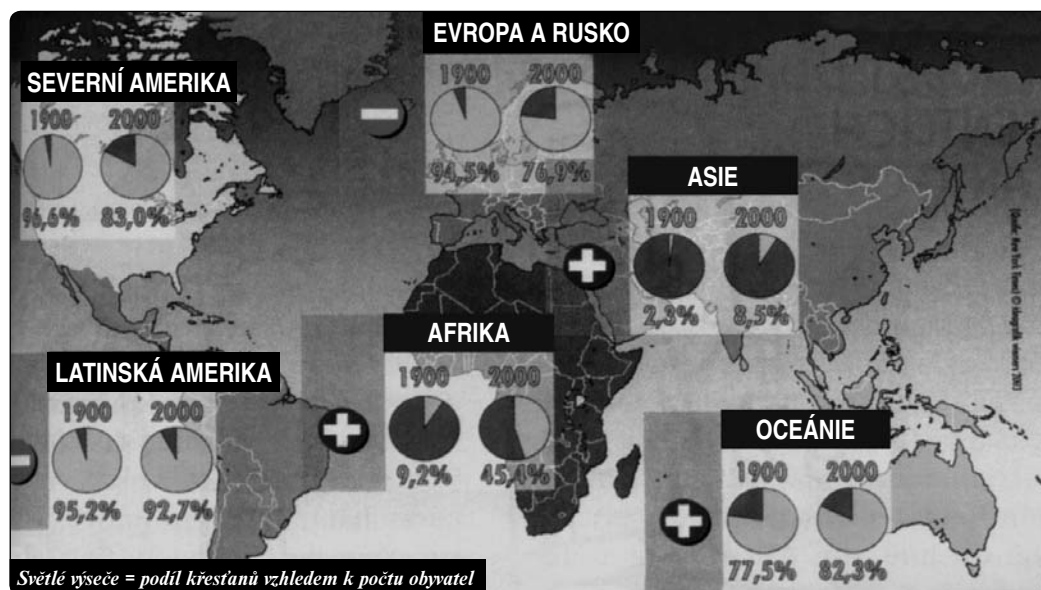
rát z teologie, nešel do Heidelbergu, nýbrž do Alexandrie nebo do Konstantinopole. Ale plundrování velkých knihoven a bourání chrámů v těchto oblastech vedlo k tomu, že víra byla přesunuta do Evropy. Tam se etablovala od 10. do 20. století. Když by měl v roce 1920 někdo namalovat tvář Kristova následovníka, byla by to tvář Evropana. V roce 1920 bydlelo 93 % křesťanů v Evropě a v severní Americe.

Kam budou v budoucnu směřovat misionáři

V 19. století vidíme misijní hnutí všude v Africe, Asii, Jižní Americe. Demografové konstatovali, že v 80. letech se těžiště křesťanství vystěhovalo z Evropy do Afriky a Asie. Na počátku 21. století je v Africe a v Asii více křesťanů než v Evropě. Ve Velké Británii chodí jen 2,5 milionu obyvatel aspoň jednou za rok do kostela. V Indii je křesťanů 45 milionů a ti se všichni podílejí na církevním životě.

Pracuji pro církevní misijní společnost, jednu z nejstarších misijních společností ve Velké Británii. Před 30 lety měla tato společnost více než 1000 misionářů, dnes jich má 147 a k tomu 90 spolupracovníků, kteří se starají o 147 misionářů. V Indii jsem byl v kontaktu se sedmi misijními společnostmi. Každá z nich měla více než 3 000 misionářů. Velké národy, které dnes vysílají misionáře, jsou Indie, Brazílie a Jižní Korea. A čekáme, že nyní začne i Nigérie.

Evropa se tedy změní. Křesťany v Evropě budou v budouc-

Z JEŽÍŠOVA SRDCE TRYSKÁJÍ NEVYSYCHAJÍCÍ POKLADY MILOSTÍ SPÁSY

Kéž byste se učili chápat zdroj vaší spásy, mé nejsvětější Srdce. Z tohoto Srdce tryskají nevysychající poklady milosti spásy.

Musíte za mnou přicházet a vyprosít si tyto drahocenné milosti spásy. Ano, musíte všechny, kteří vám působí starosti, přinést ke mně jako záležitosti srdce a vložit je do mých svatých ran.

Tam chci shromáždit všechna srdce, která potřebují pomoc. Moje Srdce je nekonečně široké a velké, takže může pojmout do sebe a nést celé lidstvo.

V žáru své lásky je znovu oživím, obměkčím tam všechnu tvrdost a strnulost, i každý ledový chlad se musí v mé lásce roztavit.

Světlo naděje opět rozsvítím a v jezeru milosti víra znovu vytryskne a poroste a znovu ozáří temnotu velké vzdálenosti od Boha a mnoha poblouďení, abych všechny posílil na jejich cestě k věčné spáse.

Sestra Františka od Ukřižované Lásky

nu učit křesťané z Třetího světa. Všechno své vzdělání jsem našel v Indii. Ale vyučoval jsem na univerzitách v Princetonu, Nottinghamu a Birminghamu. Nyní přichází intelektuální energie z Asie a z Afriky. Říkám studentům, kteří přicházejí do Evropy: „Dívejte se dobře, jak se nemá pracovat. Chcete-li, aby se vaše farnost zhroutila, učte se evropské teologii. Chcete-li ji zničit, dívejte se, jak duchovní pracují zde.“

Ve Skutcích apoštolů (16,6–10) mluví Bůh v noci ve vidění k Pavlovi, který se nachází v Malé Asii. Apoštol viděl muže z Evropy, který ho prosil: „Přijď do Makedonie a pomoz nám.“ Pavel ihned hledal příležitost k cestě. Myslím, že v 21. století slyšíme znovu volání. Vzhůru do Evropy! Chceme mít v úctě dílo Kristových následovníků v Evropě a uznat to dobré, co se zde v minulých stoletích stalo. Ale musíme také uznat, že Duch Boží působí také v Africe, v Asii a Latinské Americe. Musíme se znovu naučit, co to znamená, naslouchat Božímu Duchu, aby teologie opět přinášela život a aby teologie uschopňovala lidi zapojit se do společnosti.

Lidský rozum místo Boží vůle

Anglický biskup Lesslie Newbwegin, který působil v Indii (1919–1998), řekl, že klíč k pochopení evangelia je v místní církevní obci. Znal jsem ho velice dobře a řekl jsem mu: „Lesslie, ty žertuješ. Ty říkáš, že kdo chce pochopit evangelium, musí se podívat do farností. Ale když při-

jdu do své farnosti, myslím spíše na očistec.“ Ale on to chápal tak, protože Ježíš řekl: „Podle toho poznají všichni, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým.“

Centrum evangelia je ve zkušenosti proměnění skrze Ducha Svatého ve vzájemných vztazích. A to musí být zřetelně viditelné v místní církevní obci.

Co se stalo duchovně-historicky od dob osvícenství: posadili jsme lidský rozum na místo Boha. To vedlo k tomu, že sice dnes máme ještě Bibli, ale ztratili jsme Písmo svaté. Bible je kniha jako každá jiná. Každý kdo čte nějakou knížku, může se rozhodnout, zda některou část z ní přečte a jinou vynechá.

Jestliže však tato kniha je Písmo svaté, pak nečteme tuto knihu, nýbrž Písmo. Písmo mluví ke mně a k tobě, a říká mně a tobě, že se musíme podřídit a že musíme poslouchat. V evropských církevních obcích dnes panuje neuvěřitelná nevědomost o Bibli. Je zajímavé, že Ježíš si s dět-

mi hrál a dospěle vyučoval. Ale v naší dnešní společnosti učíme děti a s dospělými si hrajeme. Zeptáte se: Kolik vážné nauky sdělujete ve svých farnostech? Z většiny kazatelen toho mnoho neuslyšíme. Biblický slovník vymírá. Abychom se vyjádřili slovy knihy Rut: V koši už není chléb. Lidé přicházejí hladoví k obcím, ale tady se nenasytí.

Hlad a masové ničení potravin

Při výstavbě farností nesmíme přehlížet, že evangelium má také politický rozměr. Musíme se starat především o „zeleň“ témata, protože Bůh je Stvořitel a Vlastník všech věcí. Když nemluvíte o tématech, která se týkají celé planety, pak vás mladí lidé nebudou brát vážně. Nejsme povoláni pouze k tomu, abychom dali chléb hladovým, ale také abychom kritizovali vlády, které hlad zapříčiňují.

Musíme se stát advokáty, informovat lidi, aby zahraniční politika a hospodářská politika pracovaly pro zdravou společnost. Musíme klást otázku: Proč lidé hladoví, když současně ničíme hory mléka, másla a sýrů, abychom udrželi stabilní ceny? Proč sypou Američané celé lodi obilí do oceánu, zatímco lidé umírají hladem? To je nezodpovědné. To je nespravedlivé. To je skandál planety. Když zde nebudeme proroky, nikdo se nebude zajímat o naše evangelium.

Potřebujeme radostné farnosti

V Egyptě trpěl izraelský národ pod tyranii faraona. Kdo jsou moderní tyranii? Mediální bossi a lidé, kteří formují veřejné mínění. Věříme opravdu všemu, co stojí v novinách? Média jsou velký obchod. Tvůrci médií by chtěli prodávat jen historky. Každá historka, která se dá prodat, je dobrá historka. Udivuje mě, když přijdu do farnosti a slyším, za co se lidé modlí v přímluvách. Lidé se modlí za to, co jim mediální boss Rupert Murdoch řekl ve svých novinách a televizních kanálech. Manipulátoři veřejným míněním říkají církvi, o co se má modlit. Farnost přitom zapomíná naslouchat Bohu a tomu, co říká Duch Svatý. Máme příliš mnoho informací – a příliš málo moudrosti.

Připomeňme si ještě jednu rostoucí farnost ve Třetím světě. Poprvé od 3. století je církevní obec chudou církví. Chudí nemají nic a nikoho, jen Boha. Církev chudých naučí opět evropské církve, za co se mají modlit. Tam se křesťané modlí, protože nemají nic. Musíme se napřed stát žebráky, abychom se naučili modlit? Potřebujeme dnes v Evropě atraktivní církevní společenství, která spolu oslavují. Musíme zpívat. Musíme se opět radovat. Obec se musí opět smát, aby si lidé více důvěřovali. Církev, která zažila odpuštění, je radostnější církev. Bratři a sestry, my víme: zde na Západě je zoufale vyhladovělý svět, který potřebuje nakažlivé křesťanské obce.

Komma 23-24/2004

Hlad světa

Kardinál Renard

Pro nás je obtížné přijmout tajemné působení Ducha Svatého, protože jsme racionalisté, všichni více nebo méně poplatní Descartesovi, a dokonce trochu Voltairovi. Proto nám připadá těžké nechat v sobě působit Ducha Svatého. On vane, kam chce, aniž by se přizpůsoboval logickým formulacím našeho rozumu, aniž by se tímto způsobem zužoval. My mu stavíme trasy, po kterých má postupovat, on však plyne mimo ně. Nabízíme mu kanál, kudy by měl vát, on však vane vedle. Duch Svatý nesleduje náš pastorační program. Potřebujeme jistě nějakou pastorační metodu. Ale základ každé pedagogiky víry spočívá v přijetí skutečnosti, že to nejsme my, kdo řídíme působení Ducha Svatého, nýbrž že je to On, kdo nás vede. Každá metodika musí být proto prostupná, aby mohla přijmout Ducha Svatého, a tak se také třeba měnit.

Dary Ducha Svatého jsou rozličné a skutečné. My jsme snad pro svůj racionalismus a pro nedostatečnost víry toho názoru, že tyto dary jsou pohádkou minulosti. Současný svět však hledá lidi, kteří jsou nositeli Ducha, to znamená křesťanské, Duchem Svatým inspirované proroky. Když však je nenalézá, jde za „osvícenými“, za „iluministy“, což je mimořádně nebezpečné. Církev jsou trvalé Letnice a nikoliv permanentní racionalizační proces.

Jednoho dne se Ježíš o samotě zeptal svých učedníků: *Za koho mě pokládáte vy?*

Šimon Petr se zvedl a odpověděl: *Ty jsi eschatologická teofanie, která udržuje ontologicky intencionalitu našich podvědomých mezilidských vztahů.*

Ježíš je zcela překvapen a udiven: *Cos to ti říkal?* Ale Petr už nemůže opakovat svou definici, protože ji mezitím zapomněl. Jednalo se totiž nikoliv o něco, co měl v srdci, nýbrž co měl ve své hlavě.

Svět hladoví po živých slovech, která působí to, co říkají.

FeL 113/2004

Služebnice Páně

Kázání kardinála Joachima Meisnera na slavnost Nanebevzetí Panny Marie v klášterním kostele 15. srpna 2004 v Králíkách

Milé sestry, milí bratři:

1. Maria definuje sebe sama jako „služebnici Páně“, tedy ne jako „paní“ z Nazareta. Anděl Gabriel charakterizuje její bytost docela jinak, když říká: „Buď pozdravena, milosti plná, Pán s tebou.“ (Lk 1,28) Církev dnes oslavuje Pannu Marii dokonce jako „královnu nebes“. V modlitbě svatého růžence se popisuje vzestup Panny Marie v prvním tajemství radostného růžence a v posledních tajemstvích slavného růžence: „...kterého jsi, Panno, z Ducha Svatého počala“ a „...který tě, Panno, do nebe vzal a korunoval.“

Kdo se jako Panna Maria úplně přenechává Bohu, ten bude také od Boha z pouhé milosti zcela přijat. Proto vyznáváme: „...který Tě, Panno, do nebe vzal.“ Kdo následuje Pannu Marii a na sebe se dívá jako na služebnici nebo služebníka Bo-

zde v zemi a v celé střední a východní Evropě, kde chtěli vystavět civilizaci bez Boha a na duši člověka se přitom zapomnělo? Člověk jako dítě Boží ztratil svou královskou korunu a svou důstojnost jako bratr a sestra Ježíše Krista. Stal se jenom funkcionářem ideologie, která pohrdla člověkem, protože neznala Boha. Proto zná Maria tak dobře lidi, protože tak intenzivně a hluboce zná Boha. Proto přicházejí na nespočetná mariánská poutní místa celého světa lidé utmáčení a obtíženi svými starostmi a prosbami k Marii. Zde se cítí pochopení, zde se cítí přijatí, zde cítí, že jsou milováni.

2. Mariina cesta byla – jít ve stopách Kristových, který jako

Jakou odpověď dává člověk na otázku: Kdo jsem – služebnice Pána nebo služebník Boží? Jedni tvrdí – „mé břicho patří mně“ a hrají si na pány nad smrtí a životem svého nenarozeného dítěte. Jiní říkají, že sami vezmou svůj život do svých rukou – bez Boha a tím bez milosti a zodpovědnosti, to znamená: dělají si, co chtějí. Člověk si

myslí, že je rovný Bohu, a udělal pána ze služebníka a služebnice. Takový pán nepotřebuje milost Boží, vyžaduje svá práva. Tim se ale stává za všechno sám odpovědný a ručí za všechno, co se děje ve světě. Jeho život stojí vždy pod nemilosrdným heslem: „Co sis neuchvátil za svého života, to je pro tebe navždy ztraceno.“ Strach před touto ztrátou honí lidi do nemilosrdného stresu. Bez nebe se od člověka žádá beznadějně více, než je schopný dát a udělat.

Osud Mariin osvobozuje člověka od břemene. Svátek jejího nanebevzetí nám ukazuje, že Bůh dokončuje všechno, co zůstalo v našem životě nedokončené. Máme udělat jenom to, co jsme schopni udělat, a to opravdově a zcela. Všechno ostatní můžeme klidně přenechat Pánu Bohu. Existuje stav, kdy člověk chce více udělat, než dokáže, a ve skutečnosti je to pouhá nevěra.

V minulém století se hlásalo: „Náboženství je opium lidstva.“ Dokonce ještě dnes se toto někde v praxi docela vážně předkládá dětem a mladistvým. Od té doby, co náboženství bylo teoreticky nebo prakticky odstraněno, sahali lidé skutečně k opiu, k touze. Kde se už neví o povýšení lidské důstojnosti skrze

žihó, toho Bůh v nebi povyšuje, podobně jako Pannu Marii. Člověk, který uznává ve svém životě Boha, ten roste. Když ale udělá sebe sama bohem, ztratí svou cenu i důstojnost.

V Magnificat Maria zpívá: „...Sesazuje mocné z trůnu“ (Lk 1,52). Nezažili jsme to všichni v posledních 50 letech

Služebník Boží začal o Vánocích svou cestu na zemi a jako Pán a Král světa dokončil o Velikonocích své dílo. Mariina cesta je proto také naší cestou. Ta cesta je pro nás vzorem. Na začátku našeho následování Krista by mělo stát, tak jako u Marie, poctivé sebepoznání: „Jsem služebnice, služebník Páně.“

Boha jako u Marie, nutí to člověka, aby drogami rozšířil své možnosti a dokázal nemožné. Droga však nepomáhá člověku, ale vede k sebezničení. Protože my lidé bez Pána Boha musíme usilovat o druhořadé cíle, zůstává mnoho vlastních schopností a energií nepožadováno a nevyužito. Tím se stáváme příliš slabými, než abychom skutečně žili, příliš slabými, abychom se dovedli rozhodnout pro něco, pro co jsme se měli ve svém životě dávno rozhodnout. Potom se dostaví rakovina duše, že jsme svůj život nežili správně. To znamená konkrétně nechuf, mrzutost, duše člověka je ve své podstatě nahlodána. A potom lidé sahají k droze.

Pro Pána Boha neexistuje žádná jiná volba! Člověk nežije z výrobních čísel a z procent hospodářského růstu. Člověk potřebuje velikost, potřebuje toho Největšího – jako Maria! Člověk potřebuje horizont, ano, potřebuje nebe – jako Maria!

3. Od té doby, co se nebe přenechalo andělům a vrabcům – jak říká německý básník Heinrich Heine – upadla naše země mezi lupiče. Člověk jako obraz Boží je hnán neukojitelnou silou překonat sám sebe. Sahá po hvězdách. Co Panně Marii bylo darováno jako milost, přitahuje člověka celý život jako magnet. Kde se ale nadpřirozený život znemožnil, kde se nebe přenechá jen andělům a vrabcům, tam žene člověka síla, která touží po zbožštění. Začíná pak světem sytit svůj hlad po věčnosti. Stráví přítom rezervy světa a přesto hlad nepřestává. Nebe, které zmizelo, ohrožuje zemi, která zůstala. Takzvaný ekologický problém je problémem teologickým. Svět nemůže nasycit hlad člověka po věčnosti a zničí se, protože člověk už nemá Boha. Jedině Bůh dokáže hlad člověka ukojit. Svět je bez Boha odsouzen ke smrti. Mariina cesta životem ukazuje splnění známého slova svatého Augustina: „Nepokojné je naše srdce, dokud ne-

V neděli 15. srpna 2004 připutovalo na Horu Matky Boží u Králík téměř 2,5 tisíce poutníků, aby oslavili Nanebevzetí Panny Marie v poutním klášterním kostele bratří redemptoristů, kde je uchováván milostný obraz Panny Marie. Je to kopie milostného obrazu z baziliky Santa Maria Maggiore v Římě, kde byla slavnostně schválena papežem Hadriánem II. (867) za přítomnosti sv. Cyrila a Metoděje slovanská liturgie. Mezi nejvzácnějšími poutníky byl kolínský arcibiskup Joachim kardinál Meisner, biskup Gerhard Pieschel z Limburgu, který přijel s autobusem německých poutníků, královéhradecký biskup Dominik Duka, arcibiskup Karel Otčenášek a biskup Josef Kajnek. Hlavním celebrantem dopolední mše sv. byl kardinál Meisner. Této mše sv. se zúčastnilo cca 1,5 tisíce poutníků z Čech, Moravy, Slezska, Slovenska, Německa a Polska. Odpoledne kardinál Meisner diskutoval s přítomnými za milé a přívětivé atmosféry sblížení všech přítomných národů ve společné řeči, křesťanské víře a úctě k Matce Boží.

S. M. Dominika Bohušová OP

spočine v Tobě.“ Tento konec života chrání člověka před sebou samým a svět před lidmi.

4. Mocní dneška zabránili, aby se v evropské ústavě určilo jméno Boží jako základna pro evropské národy. Vezměte Evropě všechno to, co připomíná Krista: katedrály, baziliky, kos-

tely, kláštery, poutní místa, vezměte z našich muzeí všechny obrazy a všechny sochy, které ukazují na Ježíše a Marii, vezměte křesťanské nemocnice, domovy důchodců a dětské domovy – co zůstává pak ještě z Evropy? Nejkrásnější obrazy, které znázorňují člověka, jsou obrazy Kris-

ta a Marie. Evropa se chce odstříhnout od svých kořenů. Co potom ještě zbude?

Zdá se, že lidé se ničemu nenaučili ze čtyřicetiletého babylonského zajetí komunismu. Člověk jako obraz Boží potřebuje Boha, aby nebyl zneužíván a manipulován. Rakouský spisovatel Franz Grillparzer říká: „Humanita bez poukazu na Boha dává bestialitu,“ to znamená: „Lidskost bez poukazu na Boha zajde v chaosu.“

Dnešní svátek Nanebevzetí Panny Marie je programem Božím pro život člověka, který byl už zde na zemi požehnaný. V Otčenáši se modlíme: „Jako v nebi, tak i na zemi.“ Pokud země zůstane připoutána k nebi, a člověk k Bohu, tehdy obdrží člověk už na zemi korunu dítěte Božího. Co jsme my – obyva-

telé této země, byla jednou Maria. Co Maria je dnes, to smíme jednou z milostí Boží být – přátelé Boží v říši Boží. Kdo se zcela Bohu odevzdá, bude také od Boha zcela přijat. Kdo nemá původ, ten také nemá žádnou budoucnost. Nikdo ve vaší krásné požehnané zemi nemá tak dlouhý a úctyhodný původ jako vy – křesťané. A proto nemá také nikdo tak milostiplnou budoucnost jako vy – křesťané. Tuto budoucnost smíme dnes slavit, v den svátku Nanebevzetí Panny Marie. K tomu si smíme všichni blahopřát! Amen.

*+ Joachim kardinál Meisner
arcibiskup kolínský*

Chtějí, abychom je hýčkali a poplácávali...

Někteří moji přátelé jsou homosexuálové. Jsou to spolehliví, dobří přátelé, milí a vzácní lidé. Nakolik prožívají svůj sklon, mě nezajímá a nemohl bych to ani posoudit. Oni nemluví o mojí sexualitě a já nemluví o jejich. To to téma není pro nás trapné ani tajné, je prostě diskretní. Moji přátelé se také nenechávají ovlivnit veřejně organizovanými skupinami a lobby a jejich akce pokládají za trapné. Již několikrát

slyšeli výtky, že jsou svatoušci nebo zbabělci. Od některých z nich jsem slyšel, že jsou vnitřně rozpolcení a hledají rozhovor s lékařem nebo knězem. Říkají, že homosexualita je prokazatelně vyléčitelná. Jako laik to nemohu posoudit.

Co se mi hnusí, jsou ony veřejné projevy, kterému druhu sexuality se dává přednost, tyto po celém světě organizované pouliční orgie „Christopher-Street-Day“, které údajně chtějí vybojovat pro homosexuály více tolerance. Přitom jsou samy tak netolerantní a tak nestydaté, že musí své nesnesitelné provokace pořádat přímo v poutním místě Altötting. Když táhnou ulicemi provokativně skoro nazí, oblečení jako kněží nebo řeholnice se sadomasochickou výzbrojí, s rámem skandují hesla, muchlají se, olizují a osahávají a někteří někdy ukazují i něco mnohem horšího. Je to opravdu nedůstojné a odporné. Každá děvka, která své řemeslo nabízí v nesprávné ulici, je potrestána. Každý spratek, který o přestávce fotbalové

ho zápasu vystoupí na hřiště, je okamžitě odvečen několika strážci pořádku.

Homosexuálové chtějí „rovnoprávnost“, chtějí svými veřejnými výstupy demonstrovat, že nejsou „jiní“, že jsou „normální“, a volí k tomu formu chování a inscenace, které nemohou být komichtější, abnormálnější, trapnější a obscénnější. Chtějí vůbec někoho přesvědčit nebo jen provokují a šlapou po porcelánu na účet jiných homosexuálů?

Přitom jen hýčkají a poplácávají tyto zástupce gayů a lesbiček. Přirozené je tu vždy hrstka politiků, představitelů nějakých podřadných organizací, zástupců církví nebo tzv. „zástupců interesantů“, kteří se pyšně předvádějí před kamerami. Když se večer dívám na zpravodajství a děti sedí vedle, jak jim mám odpovědět na otázku: „Tati, co to oni dělají? Přece není karneval. A proč jsou tak nahatí?“ Mám jim říct: „Ale ne, můj poklade, to jsou jen lidé, kteří nechtějí být diskriminováni...“?

Nyní pořádají gayové a lesbičky v Kolíně svůj vlastní karneval. Nikoliv proto, že by jim organizovaný karneval bránil v účasti, ale proto, že oni sami se chtějí vyřádit! Chtějí slavit sami. A už brzy budou mít svou olympiádu.

Kdo je vlastně diskriminován?

Mnoho lidí šeptá, ale jen tak opatrně: „Oni se snad zbláznili! To je přece nebezpečné.“ Že mnoho lidí už má dost takových ordinérních představení, je pochopitelné. Ale především jsou zde už léta pokusy sugerovat heterosexuálním lidem, aby byli upřímní – přece v každém existuje skrytý homosexuální sklon...

Židé, socialisté, katolíci, homosexuálové, ti všichni byli v minulosti předmětem pomluv, zatýkání, vraždění. Byly to hrozné doby. Je dobré, že ti, kteří se cítí odstrkovaní, mohou za svá práva demonstrovat. Také homosexuálové, kteří se veřejně organi-

zuji a dělají nábor pro svou sexualitu, dělají to proto, že se cítí diskriminováni. Ale upřímně: jsou účastníci těchto provokativních parád diskriminovaní lidé? Ti vypadají jinak a je to ve skutečnosti urážka všech obětí skutečných diskriminací. Vždyť být gayem nebo lesbičkou platí v některých kruzích jako čest a vůbec to neohrožuje kariéru.

Homosexuály nikdo nechce diskriminovat. Právě naopak. Ale nesmí to dojít tak daleko, že se rodiny stanou podřadnou okrajovou skupinou, protože u všech možných pák sedí stále více homosexuálů, kteří před sebou tlačí politickou třídu Evropy a kteří na rozdíl od rodin mají své sídlo v OSN. A už by mělo být dost těchto obscénních pochodů, které jsou ve skutečnosti v přímém protikladu ke skutečným záležitostem, starostem a osamělosti lidí tu a tam postižených životním dramatem. Pozornost, citlivost a tolerance, nakolik to při-

pouští křesťanská víra, ale především normálnost v zacházení s homosexuály je závazná pro všechny.

Přirozenost jako „mrvní instance“

Některé vlády staví homosexuální soužití naroveň manželství a rodině. A proč by si to liberalistický stát nemohl dovolit? Kdo nepřijímá předpoklad, že Bůh jako Stvořitel stvořil při-

rozený řád a člověka jako muže a ženu, kteří se navzájem doplňují, a dal jim příslušné zákony, kdo tedy popírá Boha jako Stvořitele, co by mohl mít proti zrovnoprávnění manželství s homosexuálním soužitím?

Proto do liberálního státu nemá přístup odvolání se na Boha. Ale i bez Boha lidé přece cítí, že je v nich něco, co je dáno a priori. Že jejich přirozenost je pro ně jako „mrvní instance“ a nikoliv záminka pro falešný moralismus. Že v zájmu zabránit chaosu je nutno řídit se nějakými pravidly nebo zákony. Vezměme povinnost rodičů vychovávat své děti. Právo na život. Úsilí o věrnost v manželství, o přátelství a dobrou práci. Respekt k druhým lidem. Neukazuje právě přirozenost, že muž a žena jsou tělesně, anatomicky a psychicky (při všech těžkostech, které tento vztah přináší!) tak stvořeni, že se v lásce a v sexualitě doplňují? Nebo

jsou to jen konvence, domluvy, ustanovení společenské smlouvy, nebo nařízení, které mohou jedni poslanci přijmout a druzí zase změnit?

Kdo věří v Boha Stvořitele, nemůže akceptovat zrovnoprávnění manželství a homosexuálních svazků. Kdo však nevěří, měl by alespoň dovolit přirozenosti, aby takové zrovnoprávnění zpochybnila.

Komma 23-24/2004

Homosexualita je změnitelná

Uve Buß prošel cestu od homosexuálního k heterosexuálnímu vztahu. Dnes je ženatý a má děti. Je evangelickým farářem a spolupracovníkem Německého institutu pro mládež a Společnosti pro ofenzivní mladé křesťany. S Uvem rozmlouvá Guido Horst.

Uve Buß

Je pro homosexuála a pro jeho osobní zacházení s tímto sklonem dobré, když se rozhodne „projevit“?

Otázkou je, co se tímto „projevem“ rozumí a čeho má dosáhnout.

Já sám jsem žil mnoho let výlučně jako homosexuál a s těmito pocity jsem žil v homosexuálním vztahu. Pak jsem dospěl k rozhodnutí, že to pro mě není správná cesta.

„Jiný“ projev se pro mě stal řešením. Svěřil jsem se s tím duchovnímu vůdci a několika přátelům, se kterými jsem se bavil o svých těžkostech. V těchto důvěryplných vztazích, které byly poznamenány otevřeností, přijetím a láskou, jsem prožil jakýsi druh nového začátku. Nebyla v tom žádná manipulace ani nátlak. Tato atmosféra rozhovorů mě velmi povzbudila, abych opustil cestu homosexuality a hledal si pro to kompetentní pomoc.

Je homosexualita léčitelná?

V souvislosti s homosexualitou nerad používám termín „terapie“, protože sugeruje představu nemoci. Jsem však přesvědčen, že terapie a duchovní vedení umožňují změnu. V médiích se sice stále tvrdí, že homosexualita je vrozená. To však neodpovídá skutečnosti. Prof. Dr. Martin Dannecker, vedoucí německý sexuolog, napsal v jednom dobrozdání pro německou spolkovou vládu: „Všechny v minulosti podniknuté pokusy zakotvit homosexualitu biologicky, musíme označit za ztroskotané.“

V nové kritické sexuální vědě se už nemluví o sexualitě, ale o sexualitách. Ty se utvářejí v průběhu vývoje, mohou se však během celého života dále vyvíjet a měnit. Gunter Schmidt, profe-

sor sexuální vědy na univerzitě v Hamburku, popisuje případy dospělých mužů a žen, jejichž sexuální zaměření se změnilo od homosexuality k heterosexuality a naopak. Škatulkování, podle kterého zařazujeme lidi mezi homosexuály anebo heterosexuály, je překonané. Změna je tedy možná.

V kritické sexuální vědě se vychází z toho, že v sexualitách hrají podstatnou roli nesexuální tužby. Když však jsou naše sexuální zaměření tak těsně spjata s našimi nesexuálními tužbami a nesexuálními potřebami, pak může právě v tom spočívat klíč k cílevědomé změně. Studie prokázaly, že pro homosexuální

tužbu u muže je často základem hlubší nesexuální potřeba přijetí a potvrzení vlastní mužskosti. Když tato potřeba je uspokojována nesexuálně, může se homosexuální žádostivost výrazně zmenšit.

Homosexualita je tedy změnitelná. V posledních čtyřiceti letech jsou stále k dispozici výzkumy, které potvrzují možnost změny homosexuální orientace. Nejnovější výzkumy předložil prof. Robert L. Spitzer z univerzity v Kolumbii. Říká sám o sobě: „Jako většina psychiatrů jsem se domníval, že homosexuálnímu chování je možno se bránit, ale nikdo nemůže tuto orientaci změnit. Nyní věřím, že to není

Z IRÁKU JIŽ UPRCHLO PŘES 40 TISÍC KŘESŤANŮ

V důsledku série útoků na křesťanské kostely opustilo Irák již více než 40 tisíc křesťanů. Tuto informaci potvrzují i oficiální zdroje irácké vlády.

V nedělním vydání arabského listu „Asharq Al-Awsat“ uvedl ministr pro vystěhování a migraci Pascale Icho Warda, že emigrace je „následkem nejistoty, která vznikla po útocích na kostely v Bagdádu a Mosulu před dvěma týdny“. Při čtyřech útocích na křesťanské svatyně v Bagdádu a dvou v Mosulu zemřelo 10 lidí a 50 obyvatel bylo zraněno. Z 24 milionů obyvatel Iráku tvoří křesťané menšinu čítající zhruba 700 tisíc osob.

Papež Jan Pavel II. zaslal počátkem srpna poselství předsedovi Irácké biskupské konference arcibiskupovi Emmanuelu III. Dellymu, ve kterém vyjádřil svou solidaritu.

„V době této zkoušky jsem duchovně blízko irácké církvi a společnosti a znovu vyjadřuji svou solidaritu pastýřům a věřícím,“ uvádí se v papežově telegramu. Svatý otec ujistil irácké křesťany, že se bude vytrvale modlit za to, aby „v této milované zemi bylo vytvořeno co nejdříve prostředí míru a smíření“.

ČBK

POJÍZDNÝ KOSTEL

Jeden ruský strojírenský závod staví na zakázku pravoslavné církve pojízdný kostel z nákladního auta. 15 m dlouhý náves ze závodu Kamaz poveze oltář, knihovnu a tradiční pravoslavnou cibulovitou kopuli. První pojízdný kostel bude hotov do tří měsíců. Podle projektu bude mít tento kostel 100 míst pro věřící a bude používán v odlehlých vesnicích, odkud se lidé nemohou dostat na bohoslužby.

Kath-net

pravda. Někteří lidé se mohou změnit a také to dělají.“

Mnozí psychoterapeuté na celém světě, kteří se zabývají homosexuály, mohou referovat o velkém počtu pacientů, kteří prodělali podstatnou změnu. Tato změna byla umožněna pomocí psychoterapie, duchovního vedení, duchovních zážitků a dalšími cestami. Nezávisle na tom, zda jsou dnes v manželství nebo vedou život ve zdrženlivosti, dosvědčuje mnoho mužů a žen, že jejich homosexuální pocity zcela nebo z velké části vymizely. Při všech šetřeních je zřetelné, že pomocí terapie se psychický a sociální zdravotní stav zřetelně zlepšil.

Samozřejmě terapeut nesmí toho, kdo hledá pomoc, k ničemu tlačit nebo nutit. Pacient musí změnu sám chtít. Stejně tak je důležité, aby ten, kdo hledá pomoc, si byl vědom, že tato změna potřebuje mnoho času, zpravidla několik let.

Doporučil byste mladému homosexuálnímu muži, aby vyhledal takovou terapii?

Jestliže tuto změnu k heterosexuality skutečně chce, pak bych mu ji doporučil. Já sám jsem si toto rozhodnutí neulehčoval, ale zpětně mohu říct, že se to vyplatilo.

Pro mě je důležité, že mladí muži a ženy mají možnost volby. O cestě změny k heterosexuality mnozí z nich neslyšeli. Ale ona existuje. A já bych každému přál, aby se o ní přinejmenším v rozhovoru nechal informovat.

Kdybych náhodou nepotkal muže, který mi vyprávěl o své vlastní změně, pravděpodobně bych se odevzdal svému „osudu“ a dále bych šel po cestě homosexuální orientace. Nejsem si však jist, zda bych dosáhl vnitřního klidu, který nyní mám. Jsem hluboce přesvědčen: zvolil jsem si správnou cestu.

Z Komma 23/2004
přeložil -lš-

Magie, pokus překročit všechny hranice

Bernard Bastian je lékař a kněz. Má za sebou pohnutý život: v 16 letech objevil svět okultismu a spiritismu, má hypnotické schopnosti. Teprve setkání s Ježíšem Kristem mu přineslo vysvobození. Dnes je vedoucím komunity „Communauté de Puits de Jacob“ (Společenství studnice Jakobovy). Přinášíme jeho interview pro L'Homme Nouveau 7. 12. 2003.

Je zájem o magii a paranormální fenomény dnes větší než dříve?

V jednom populárně vědeckém magazínu bylo možno přednedávnm čist: „Jen 4,3 % Francouzů nevěří vůbec v nic!... Ani v paranormální fenomény, ani v náboženství, ani v život po smrti.“ Z toho je možno vyvodit: I když se věda upsala úkolu vysvětlit všechna tajemství, lidé hladoví nadále po tom, co je tajemné. Dnes zůstává nejen mnoho věcí nadále nevysvětlených, sama věda spíše rozmnožuje hádanky. Není proto divu, že se nad „homo religiosus“, který dřímá v nás všech, rojí mnoho otázek v dobrém i ve zlém...

Co se rozumí pod pojmem magie? Je nějaký vztah mezi magií a náboženským myšlením?

To jsou dva rozdílné světy. Náboženský člověk se vědomě obrací k Bohu, tedy alespoň k moci, která je od něho odlišná, která ho přesahuje. Pro křesťany je tento Bůh osobou, je to Otec Ježíše Krista, ten, kterého nám Ježíš Kristus zjevuje. Magický člověk věří na okultní, tedy skryté, neosobní síly – v tom smyslu, že si neříkají „já“. Máme tedy co do činění se „silami“, „energiemi“, „mocnostmi“, nikoliv s osobami. Tyto nadlidské a nadsvětové veličiny prý působí na přírodu a na svět. Magie je tedy jakýsi druh meziinstanace, která nás přivádí do styku s těmito silami: je to difúzní balík rituálů a praktik s důležitou vlastností: dosáhnout automaticky jejich působení.

Klíčovým slovem je: automaticky. Právě v tom je rozdíl mezi magickými praktikami a náboženským konáním. Podle magického pojetí stačí, aby někdo použil správný rituál, a ihned ho

budou poslouchat všechny možné druhy sil, duchovní, přírodní, kosmické síly země. Člověk je pán a absolutní vládce. Toto „automaticky“ zahrnuje absolutní suverenitu člověka nad všemi silami, ať jsou to mocnosti, duchové, andělé nebo démoni. Magie nepřipouští žádnou nadřazenou moc. Mág je mistr. Můžeme si připomenout první pokoušení: *Budete jako Bůh.*

Co říci k bílé a černé magii?

To je pokus magie postavit se opět do dobrého světla. Podle toho má být bílá magie souhrn všech magických praktik, jimiž má být dosaženo dobro. Obecně se jedná o tři záležitosti: lásku, zdraví a peníze. Nasazené prostředky jsou: talismany, kyvadélka, věštění, vykládání karet, okultní uzdravující síly, křišťálové koule, kouzla lásky a podobně. Kupodivu se s těmito praktikami setkáváme i mezi křesťany.

Pokud jde o černou magii, té se už spíše bojíme. Zde jsou ve hře výslovně dábelké síly. Pod vlivem zlých duchů má být způsobeno zlo, např. nemoci, nehody, ba i smrt. Já však toto rozdělení neuznávám, protože je zavádějící a chce budit dojem, že je nějaká dobrá, neškodná magie, a zlá, černá, před kterou se musíme chránit. Ve skutečnosti magie zůstává magií, ať už je bílá nebo černá, a je to před naším Bohem ohavnost.

Jakým nebezpečím se člověk vystavuje, když spoléhá na paranormální fenomény?

Magie vystavuje člověka, který stojí pod vlivem jejich kouzel, do moci iracionálního pověřenému jednání, které uráží jeho důstojnost a zbavuje ho svobo-

dy. Člověk se stále více stává otrokem těchto sil, o kterých se mylně domnívá, že je to on, kdo s nimi manipuluje. To je jeden z důvodů, proč je magie před Bohem ohavnost. U mnoha lidí jsem zažil, jak se v zajetí vlastních úzkostí stali otroky magie. V tomto stadiu je to velmi povážlivé. Dostávají se psychické problémy, jako poruchy spánku, úzkostné stavy, deprese, u zvláště citlivých lidí halucinace, stavy deliria. Všechno reálné dění je interpretováno magicky. Je to život v pekle v pravém slova smyslu. Dochází až k pomatenosti a sebevraždám...

A co říci o spiritismu?

Spiritismus je nauka, pocházející z 19. století. V Evropě, přesněji řečeno ve Francii, žil člověk, jehož hrob v Paříži na hřbitově Père Lachaise je rok co rok zdoben květinami. Jmenoval se Allan Kardec a zemřel v roce 1869. Můžeme klidně říci, že je zakladatelem spiritismu. Podle něho se spiritismus měl stát novým náboženstvím: „Pravé, velké, krásné a důstojné náboženství, po Mojžíšovi a Ježíšovi třetí zjevení.“ Spiritismus pokládá židovsko-křesťanské zjevení za překonané.

Bernard Bastian

Spiritismus odsuzuje Bůh obzvláště přísně. *Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věstec obírající se věštbami, mrakopavec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo to činí, má Hospodin v ohavnosti (Dt 18,10–12). Muž či žena, v nichž by byl duch zemřelých nebo duch věšteký, musejí být potrestáni smrtí (Lv 20,6).* Svátý Pavel uvádí okultismus mezi věcmi, o kterých platí: *Řekl jsem již dříve a říkám ještě jednou: lidé, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království (Gal 5,20n).*

Proč taková přísnost? Pokaždé, když zaznívají taková slova, musíme se ptát, zda při tomto varování nejde přímo o obranu Boha. A pokud jde o spiritismus a magii, je tomu opravdu tak. Nepokouší se jejich provozovatelé překročit všechny hranice a být jako Bůh?

Podle Vision 2000 - 2/2004

MADRIDSKÝ ARCIBISKUP PUTOVAL S MLÁDEŽÍ

V katedrále San Oviego se sešlo 1 300 mladých katolíků. Promluvil k nim při mši svaté kardinál Antonio Maria Ruoco Varela. I když je víra stále zpochybňována, nemůže to potlačit křesťanskou revoluci. Povzbudil mladé, aby se nedali znechutit, když jsou pro svou víru kritizováni nebo pronásledováni.

Pak s nimi putoval do Santiaga de Compostela. Putování je „osobní revoluce, která vyčerpává tělo, ale posiluje ducha“, řekl kardinál. Každý rok, kdy svátek sv. Jakuba 25. července připadne na neděli, slaví se pak ve Španělsku jako „svatý rok“. Tak tomu bylo také letos.

Kath-net

Doba velkých útoků na dobré kněze

Ve svaté apoštolské církvi jsou lidé, kteří někdy nežijí podle toho, k čemu je Kristus, náš Pán, povolal. Svět toho často využívá, aby odsuzoval církev a odmítal našeho Pána Ježíše Krista a jeho poselství. Bohužel někteří lidé nerozpoznávají, že okolnost, že v církvi jsou lidé, kteří nežijí správně, neznamená, že církev nemá pravdu nebo že poselství o Boží lásce, které hlásá, je falešné. Znamená to pouze, že lidé jsou slabí a že tihnou ke hříchu.

Bylo tomu tak vždy. I svatý Petr zhřešil: *Tu se začal zaklínat a přísahat: Neznám toho člověka, o kterém mluvíte (Mk 14,71)*. A byl to ten, který byl určen, aby vedl církev. Jeho hříšnost neodradila Pána od toho, aby ho miloval, nezrušil ani nezměnil poselství o Boží lásce nebo plnou moc, kterou mu náš Pán předal. Totéž se děje ve svaté apoštolské církvi. Někdy lidé v církvi hřeší, a hřeší těžce, ale to neruší ani plnou moc, ani Kristovu lásku v církvi. Především – jim bylo svěřeno Boží slovo. Jestliže někteří z nich porušili věrnost k Bohu, zruší jejich nevěrnost Boží věrnost? Vůbec ne (srov. Řím 3,2-4).

Toto je dopis, který jsem zveřejnil v roce 2003. Dnes zveřejní bohužel uprostřed katolické církve svou ošklivou hlavu skandál pedofilie. Určitý počet kněží byl shledán vinným tímto ošklivým zločinem proti dětem a tím proti Božímu a mravnímu zákonu. Je to správné a oprávněné, že se lidé v církvi i mimo ni ozývají a tento strašný zločin odsuzují, aby ti, kteří se ho dopustili, byli postaveni před soud. Je také správné, aby byly vyšetřeny okolnosti, které umožnily, že se tak dělo a nadále děje. Zřejmě chybělo pochopení, jak se v takových situacích zachovat. Musíme se modlit, abychom se z minulosti poučili, aby v budoucnu následovaly konkrétní činy, kterými se toto zlo potlačilo.

My jako církev si musíme také uvědomit odpovědnost, kterou máme, postarat se o nevinné, kteří byli zraněni, a udělat všechno pro to, abychom jim pomohli v těžkostech, které jim z toho vznikly. Musíme postupovat jednotně proti zlu, které vniklo do církve, protože se každopádně jedná o útok Zlého, jehož cílem je poškodit a rozvrátit církev. Nyní se soudí, že mnoho kněží je nemravných a zlých, zatímco ve skutečnosti většina kněží je dobrých a svatých a snaží se sloužit Bohu a lidem. Je to opravdu velmi malá skupina kněží, kteří oním způsobem zhřešili, ale podle sdělovacích prostředků se zdá, jako by to bylo u kněží na denním pořádku.

Současně odstartoval Zlý velký útok proti dobrým kněžím skrze těch několik, které zapletl do sexuálních zmatků. Nyní

nastal čas pro všechny katolíky, aby silně a veřejně podporovali své kněze a nedali se zatáhnout do téměř hysterických reakcí na to, co se stalo. Musíme pochopit, že v normální společnosti se určité procento osob chová opravdu strašně, ale to neznamená, že to dělají všichni. Kněží vzešli ze společnosti a je možno předpokládat, že určité nevelké procento z nich nese v sobě chorobu zla. Ale to neznamená, že takoví jsou všichni. Znamená to spíše, že ti, kteří chtějí být kněžími, musí být ještě ve větším měřítku než dříve prověřováni, aby byli vyloučeni všichni, kteří mají nějaké problémy. Měli bychom vědět, že tyto nemocné osoby přitahují ve společnosti ta povolání, kde budou do jejich péče svěřeny děti, aby mohli zneužívat své postavení. To se neděje jen v kněžském úřadě a v katolické církvi.

Katolíci se musí odvážně postavit proti tomuto ohrožení, nejen pomáhat vymýtit zlo, nýbrž také stát za svými kněžími a hlásat světu, že Bůh ve své lásce a milosrdenství je dostatečně mocný a působí prostřednictvím kněží. Nesmíme připustit, aby ti, kteří se staví proti církvi, využívali tuto situaci k tomu, aby prosadili své plány, jako jsou ženatí kněží, svěcení žen, homosexuální kněží, abychom jmenovali jen něco. Místo toho musíme stát pevně ve víře a ve vědomí, že Bůh s naší součinností napravi v církvi všechno bezpráví a přinese všem jen svou božskou lásku.

Nesmíme zapomínat ani ignorovat, co se stalo, ale musíme také odpouštět a stát v Kristu, abychom se postavili proti tomuto zlu, které nyní napadá jeho církev.

Podle Kath-net; komentář je výňatek z knihy Alana Amese

Stane se, co se musí stát. Vůz, který projel tak bez odporu branami veřejnosti, je nezadržitelně vystaven působení zemské gravitace. Jede proti zdi. Krenn a ti, kteří jsou s ním, není možné zachránit. Smečka už štěká na kořist v ohroženém pozvu.

Vždy však by měla být prokázána čest pravdě. V kněžském semináři v St. Pölten se prý zahníždila homosexualita. To přece nelze přispustit. To neodpovídá ani příkázání celibátu, ani učení katolické církve. Římu tedy nezbyvá nic jiného, než aby jednal. Je přece odpovědný za stav věcí. Ale stejně jasné je, že moderní kněžský seminář nemá k dispozici absolutně bezpečnou bránu nebeského Jeruzaléma. Naopak to, že se ďábel umí proplížiti i pod klášterní střechu, zná už od pradávna i lidová moudrost – a je to zcela logické, přece tady má co uchvátit.

Že někteří mladí muži, kteří se upsali upřímému následování

Boha, v naší sexem přímo hýřící době musí i na tomto poli bojovat s některými pokušeními –

Tady je víc než Ninive

Christa Mevesová k případu St. Pölten

kdo by si to neuměl představit, dokonce i pokud jde o homosexualitu, která se na veřejnosti těší takřka zbožňování. Myslím, že seznam takových případů hlášených do Říma, na které by se mělo reagovat rychlým vyčištěním Augiášova chléva, není vůbec krátký.

Není tedy nijak zvláštní ani tak samotný případ v St. Pölten, jako spíše celosvětová palba z kanónů veřejnosti. Zde je víc než Ninive! To se pozná z neutuchajícího pokřiku: Ten Krenn – tak čteme denně na celém lese listů a slyšíme ze všech elektronických tlampačů – ten je absolutně neúnosný – to je bez diskuse.... Ale nezažil ještě nikdy někdo z těch hanobitelů, že při prvním propuknutí katastrofy ne-

máme žádnou možnost rozumné úvahy? Že všechny ty reakce jsou nerozumné, emocionální a unáhlené? A dovoluji nesrovnalosti ve vlastním domě, které otec rodiny jako osoba nezpůsobil a které by ani nikdy nepřipustil, aby mu byly upřeny šmahem všechny jeho kvality?

Chtěla bych proto v tomto komentáři nasadit jiné ladění – chtěla bych vznést stížnost na takový způsob postupu proti tomuto pastýři, který je malé postavy, ale který bez ohledu na to, co v poslední době oslabilo jeho zdraví, je velikán, muž Boží s velice ryzejším charakterem. Já sama jsem se s ním setkávala při všech bitvách, ve kterých byla víra předmětem posměchu, ale Krenn ji hájil. Kdo se toho dnes ještě odváží? Stál jako skála ve vlnobití, nechal na sebe vystřelovat jedovaté šípy, a to dlouhá, dlouhá léta. Jistě, ztéci takovou baštu to vyvolá v pekle velký jásot.

Radio Vaticana

PAPEŽ PIUS XII. (29)

Zjistili pouze, že Ribbentrop při opuštění Vatikánu vypadal podivně bledý. Pověst se rozšířila: Ribbentropovi se udělalo špatně. A protože Ribbentrop byl všechno jiné, jen ne oblíbený, připojovalo se k této pověsti soukromé mínění: Možná mu to papež také důkladně vyložil.

XIII.

O nedělích Vatikán odpočívá. Nedělního rána 9. března 1952 jsem využil k tomu, abych vyhledal na Via di Monte Giordano dům č. 34. V rozporu se svým jménem není Monte Giordano žádný ze sedmi pahorků Říma, nýbrž jen nepatrné návrší, které je pokryto úzkou, křivolakou spleť uliček. Na schodech stále otevřených vchodů sedí staříci. Na dlažbě z kočičích hlav, mezi převrácenými vědry na odpadky a tenkým potůčkem, vytékajícím z rezavých vodovodních kohoutků, si hrají děti. Navzdory vnější chudobě platila tato stará čtvrť za společensky vybranou. Snad proto, že korunou Monte Giordana je sídlo rodiny Orsinů, jedné z nejstarších římských rodin.

Tam, mezi schody a bujně zelenou zdí paláce, se tyčí ochranné erbovní zvíře Orsinů, železný medvěd sedící na kouli.

„Via di Monte Giordano 34?“ ptal jsem se snad už podesáté. Konečně jsem byl zaveden před nažloutle šedivý, staromódně důkladný patricijský dům. Těkal jsem váhavě pohledem po fasádách.

„Zde?“

„Ano, zde se narodil.“

„Papež?“

„Si, si – il Papa Pio XII.“

Pohlédl jsem vzhůru: dům s vysokými úzkými okny. V Římě jsou stovky takových domů. Obklopovalo mě stále více postav, které se vynořovaly z temných koutů. Zvědavě strkaly hlavy dohromady.

„Co by si siňor přál?“ ptal se někdo. „Chtěl by navštívit

rodný dům papeže,“ odpověděli mu jiní.

„Ecco“ – zvolala jedna bezzubá, velmi stará žena a tahala mě za rukáv. „Mohu siňorovi vyprávět, jak to tehdy všechno bylo?“ Hluboce se mi zadívala do tváře a kroutila svýma zažloutlými očima. Tehdy? – 2. března 1876, v den narození Eugenia Pacelliho?

„Říkáte, že jste ho ještě zažila?“ pochyboval jsem.

„Mám čtyřidevadesát let,“ šeptala ješitně.

„Si, si,“ volali všichni kolemstojící, „tehdy ji bylo 18 let, byla mladá, hezká.“

Stařena se ještě jednou zachichotala: „Si, si.“

Nikdo tady ve Via di Monte Giordano nepřikládal datu 2. března 1876 zvláštní význam. U Pacelliových přišlo na svět opět děťátko, třetí. Po Giuseppe Francesco, po Francescovi Eugenio. Advokát Filippo Pacelli mohl být doně Virginii Gratiase jen vděčný. Znamenitá hospodyně, vzorná matka. Srdce i rozum měla na pravém místě. „Co si může muž víc přát,“ komentovali sousedé Eugeniovo narození. O dva dny později se vydal z domu č. 34 skromný průvod. Novorozenec byl v náručí své kojné nesen do kostela. Římské kojné jsou robustní, mají masité paže a jsou plně dobromyslnosti. Z maličkého – z toho nebylo moc vidět. Vězel v širokém atlasovém kabátku, ozdobeném zlatými portami, obvyklém křestním oblečení v lepších rodinách.

„Důvěrně řečeno,“ zachichotala se bezzubá žena, „nebylo to příliš hezké dítě. Trochu moc červené, moc svašťelé.“

Za křtěncem cupitali sourozenci. Don Filippo v kruhu příbuzných byl pyšný a klidný. Byl to důstojný papežský advokát. Namátkou se chytal za konce svého kníru a spokojeně si je kroutil. Zdravý syn. Bohu díky za to. K oslavě dne si oblékl svůj černý redingot a připevnil si na něj

propůjčené papežské řády. I když rodina nepatřila k bohatým, byla ušlechtilá a věrná Církvi. Liberální sousedé si při této příležitosti uvědomovali, že Pacelliové patří k černé šlechtě (= církevní honorace, pozn. překl.), a byli na to pyšní.

Vkročil jsem do domu č. 34. Vstoupil jsem do bývalého bytu Pacelliů. Chodil jsem od okna k oknu, ale z žádného jsem nemohl zahlédnout kopuli Dómu sv. Petra.

Udělal jsem ještě více, než bylo třeba. Šel jsem do Santi Celso e Giuliano. Kostel stojí v rozvalinách v jedné úzké klikaté uličce. Fara je zrušená. Matriku, jak mi bylo řečeno, převzal farář ze St. Giovanni dei Fiorentini. Šel jsem tedy také tam. Našel jsem v seznamu křtů pod datem narození 2. března 1976 Eugenia Pacelliho poznamenáno červeným inkoustem na okraji: Sua Santità Pio XII., 2. marzo 1939 (datum konkláve).

„Jestli se chcete dozvědět něco bližšího o dětství Svatého otce,“ poradili mi, „pak jeďte do Onana – autem to stihnete za hodinu a půl.“

Našel jsem Onano, malou vesnici, v níž měli Pacelliové castello – letní sídlo, rozprostírající se v slunci na jednom pahorku. Obec ležela nedaleko jezera Bolsena. V Onanu nemusí žádný cizinec dlouho čekat, až přijde řeč na papeže. Posadil jsem se do stínu castella na schod. Podle zvyku turistů jsem položil vedle sebe fotoaparát, hodil nohu přes nohu a čekal na svědky. Byli to zase staříci z vesnice, kteří se nemohli dost navyprávět o malém Eugeniovi, kamarádovi jejich dětství.

Každý rok pobývala rodina Pacelliových během horkých letních měsíců mimo Řím v chladnějším Onanu. „Ještě teď ho vidím stát přímo před sebou, malého Eugenia,“ vyprávěl jeden pamětník, „s tmavou rozčuchanou ofinou hluboko do čela, slámák na hlavě, bílý límeček kolem dětského krku, v černých punčo-

chách a v tak komických kalhotách z té doby, které se zapínaly nad kolenem.“

„Byl to urostlý, stíhlý mladík,“ vzpomínal jiný. „Chodil plavat do jezera. Rád se toulal v lese. Jezdit na koni uměl také docela dobře. V jednom se ovšem lišil od druhých dětí jeho věku. Byl téměř stále sám. Chtěl zůstat sám se sebou. Byl zvláštní.“

„Už tehdy?“ dotazoval jsem se.

„Ano, zdálo se, že si chlapec sám stačí.“

„Také papež,“ řekl jsem, „hledá samotu.“

„Náš papež,“ slyšel jsem pozvedchnout jednu paní. „Když si vzpomenu, jak jsem mu směla předčítat z knihy dějin mučedníků! Když si představím, že ten malý, tichý, mírný chlapec s velkýma očima je dnes papežem! Víte, co mi odpověděl na vypravování o svatém Petrovi, který se stal jeho předchůdcem na stolci, když ho nechal císař přibít na kříž hlavou dolů?“

Paní se sama pro sebe usmála při této vzpomínce, a jakoby přisahal o pravdivosti svých slov, zvedla své upracované, vrásčité stařecké ruce. „On řekl: Také bych chtěl být jednou mučedníkem, ale bez hřebů, ty moc bolí.“

Další paní mi vyprávěla: „Jiné děti si v jeho věku hrály na obchod, Eugenio si hrál na sloužení mše svaté.“ Potom přinesla z nějaké zásuvky fotografii, už starou, ohmatanou a zažloutlou, nalepenou na tuhou lepenkovou podložku, jak se dříve fotografie dělávaly. Obrázek ukazoval dva chlapce, Franceska a Eugenia Pacelliovy, v kruhu přátel a školních kamarádů.

„Ten zde je on,“ ukazovalo mnoho prstů na menšího chlapce na fotografii, který měl vestu zapnutou až ke krku, puntíčkovaného motýlka jako kravatu a na svůj věk podivuhodně zamyšlený výraz ve tváři. „Tehdy byl Eugenio už školákem,“ poznamenal někdo.

(Pokračování)

ZLATÁ SOBOTA U STARÉ MATKY BOŽÍ V ŽAROŠICÍCH

4. září – první Mariánská sobota: 17.00 hod. růženec ● 17.30 hod. poklona ● 18.00 hod. mše svatá (P. Leopold Nesveda), průvod se sochami, svátostné požehnání a rozloučení s poutníky.

8. září – svátek Narození Panny Marie: 17.30 hod. pobožnost u kaple na Silničné a průvod do Žarošic ● 19.00 hod. mše svatá ve farním kostele v Žarošicích.

11. ZÁŘÍ 2004 – HLAVNÍ POUŤ

11. září – Zlatá sobota: 7.00 hod. mše svatá ● 11.00 hod. mše svatá ve slovenštině ● 13.00 hod. žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic ● 14.30 hod. modlitba růžence ● 15.00 hod. křížová cesta ● 16.00 hod. mše svatá ● 17.15 hod. poklona ● 18.00 hod. hlavní mše svatá (opat Marian R. Kosík OPraem z Nové Říše), průvod se sochami a svátostné požehnání, po skončení v kostele mše svatá ve slovenštině ● 21.00 hod. na prostranství setkání mládeže ● 22.30 hod. v kostele žarošské zpěvy a modlitby ● 24.00 hod. půlnoční mše svatá – kostel otevřen přes celou noc.

12. září: 6.00 hod. ranní chvály ● 7.00–8.30–10.00–11.00 hod. mše svatá ● 14.30 hod. litanie, Te Deum a svátostné požehnání.

13. září – Mariánská pouť ● 18.30 hod. růženec ● 19.00 hod. mše svatá (P. Vojtěch Antonín Jeniš CFSsS), světelný průvod a zasvěcení Panně Marii.

Přijďte ve svých krojích s mariánskými sochami!

Centrum pro rodinný život zve na Setkání osamělých a rozvedených rodičů. Termín a místo konání: sobota 2. 10. 2004 – budova arcibiskupské kurie, sál II. patro, Biskupské nám. 2, Olomouc.

Program: 10.00–14.00 hod. – přednáška MUDr. Jitky Krausové na téma **Cesta k plnosti lásky**; nabídka programů Centra pro rodinný život pro neúplné rodiny; možnost konzultace s přítomnými odborníky. Po předchozí domluvě lze zajistit souběžný program pro děti. Bližší informace na Centru pro rodinný život v Olomouci, tel.: 587 405 250-3, e-mail: rodina@arcibol.cz

V neděli 8. 8. 2004 vyhlásil při slavné mši svaté svým biskupským dekretem sídelní biskup Mons. Ján Babjak S.J. v **Litmanově** toto místo jako „**Místo modlitby**“ se všemi právy a zabezpečením církve. Nejedná se zatím o vyjádření církve ke zjevení Panny Marie. Zároveň zasvětil kapličku v Litmanově Neposkvrněnému Početí Panny Marie.

RELIKVIE CÍSAŘE KARLA I. V ŘÍMĚ

V Madeíře byly vyňaty ostatky posledního rakouského císaře. Při otevření hrobu ve Funchalu, hlavním městě Madeiry, byli přítomni kromě tamního biskupa Teodora de Farii také císařovi dva synové Rudolf Habsburský a Karel Ludvík Habsburský. Rudolfa pověřila církev, aby ostatky přinesl do Říma, kde bude Karel I. 3. října blahorečen. Den před blahorečením budou ostatky vystaveny v bazilice sv. Pavla Za hradbami. Synové Karla I. si přejí, aby posledním místem odpočinku jejich otce zůstal i nadále chrám Nossa Senhora do Monte ve Funchalu. Tělesné ostatky by mohly být přemístěny z Madeiry jinam jen na výslovné přání Svatého otce, řekl Rudolf Habsburský.

PO STOPÁCH CÍSAŘE KARLA

Na čele s biskupem Teodorem de Faria přijela 4. srpna na evropskou pevninu skupina poutníků z Madeiry, aby se vydala po stopách nastávajícího blahoslaveného Karla I., který zemřel v roce 1922 ve vyhnanství na ostrově Madeira. Navštívili Vídeň, kde biskup z Funchalu slavil spolu s biskupem Schwarzem pro poutníky mši svatou v kostele sv. Karla. Na blahorečení 3. října přijede ještě další skupina z Madeiry, exilové vlasti Karla I. Biskup Teodor potvrdil, že císař Karel platil pro jeho věřící vždy za světce. Jeho postava hraje na Madeíře stále významnou roli v lidové zbožnosti a životě církve. Byl příkladem panovníka, bojovníkem za opravdový mír, vzorným otcem a navíc příkladem, jak nést utrpení a kříž vyhnanství, chudoby i nemoci. Pro křesťany na Madeíře platí za „jejich svatého“.

Liturgická čtení

Neděle 5. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 9,13–18

Ž 90(89),3–4.5–6.12–13.14+17

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)

2. čt.: Flm 9b–10.12–17

Ev.: Lk 14,25–33

Pondělí 6. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 5,1–8

Ž 5,5–6.7.12

Odp.: 9a (*Veď mě ve své spravedlnosti, Hospodine!*)

Ev.: Lk 6,6–11

Úterý 7. 9. – nez. pam. sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: 1 Kor 6,1–11

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 6,12–19

Středa 8. 9. – svátek Narození P. Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a nebo Řim 8,28–30

Ž 13(12),6ab.6cd

Odp.: Iz 61,10 (*Radostí jáším v Pánu.*)

Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Čtvrtek 9. 9. – nez. pam. sv. Petra Klavera

1. čt.: 1 Kor 8,1b–7.10–13

Ž 139(138),1–3.13–14ab.23–24

Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)

Ev.: Lk 6,27–38

Pátek 10. 9. – nez. pam. bl. Karla Spinoly

1. čt.: 1 Kor 9,16–19.22b–27

Ž 84(83),3.4.5–6a+8a.12

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupě!*)

Ev.: Lk 6,39–42

Sobota 11. 9. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 10,14–22

Ž 116B(115),12–13.17–18

Odp.: 17a (*Přinesu ti obětí díky, Hospodine.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 6,43–49

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	5. 9.	6. 9.	7. 9.	8. 9.	9. 9.	10. 9.	11. 9.
Antifona	1028	1044	1060	1493	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1494	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1494	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1495	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	714	1049	1065	1495	1095	1499	1669
Prosby	1033	1049	1065	1655	1095	1111	1655
Záv. modlitba	714	1050	1493	1495	1096	1499	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	792	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1495	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1496	1100	1115	1130
Záv. modlitba	714	1054	1069	1495	1100	1116	1131
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1497	1101	1117
Antifony	1025	1040	1056	1071	1498	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1661	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1498	1105	1120
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1059	1074	1498	1105	1499
Prosby	1028	1043	1059	1074	1664	1105	1121
Záv. modlitba	714	714	1060	1493	1495	1106	1499
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MARIÁNSKÁ POUTNÍ MÍSTA

Týdenní stolní kalendář na rok 2005 s církevním a občanským kalendářem; u každého dne je vyznačena příslušná liturgická barva. U jednotlivých týdnů je barevná fotografie některého mariánského poutního kostela či kaple v ČR s průvodním textem o historii místa a s datem poutě.

Cor Jesu, 55 Kč

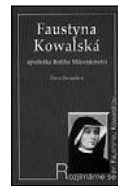
**Petr Faber:
KRÁTKÝ ŽIVOT, DLOUHÉ CESTY**

Poznámky z cest a duchovní hnutí Petra Fabera (1506–1546), současníka Ignáce z Loyoly. Faber byl papežským delegátem pro obtížná jednání s kurfiřty a teology doby německé reformace. Publikace je tak jedinečným historickým dokumentem a zároveň, dle interpretů Faberova díla, ucelenou teologií Ducha Svatého. Vyšlo ve spolupráci s Centrem Aletti Velehrad-Roma.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
brož., zúž. A5, 304 stran, 250 Kč

**Elena Bergadano: FAUSTYNA KOWALSKÁ,
APOŠTOLKA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ**

V edici Rozjímáme s... vyšla biografie polské řeholnice sestry Faustyny, velké apoštolky Božího Milosrdenství. Její životní poselství se stává aktuální zvláště v dnešní době, zmítané tolikerym zlem, návštějí a válkami.

Paulinky, brož., zúž. A5, 128 stran, 138 Kč

**Elias Vella OFMConv.:
JEŽIŠ, MŮJ UZDRAVOVATEL**

Přepis nahrávek ze seminářů o vnitřním uzdravení a osvobození, které se uskutečnily na Slovensku: Bratislava r. 1996, Korcháň r. 1998 a Duchonka r. 1999. Vyšlo s církevním schválením. Kniha je ve slovenštině.

Per Immaculatam, brož., A5, 270 stran, 225 Kč

Elias Vella OFMConv.: ZLÍ DUCHOVIA A EXORCIZMUS

Kniha obsahuje základní informace a vysvětlení učení katolické církve o ďáblovi, jak ho představuje Písmo svaté a učitelský úřad církve. Druhá část knihy se zaměřuje na některé zkušenosti, spojené s působením ďábla mezi námi, zvláště na exorcismus a osoby posedlé ďáblem. Vyšlo s církevním chválením. Kniha je ve slovenštině.

Per Immaculatam, brož., A5, 80 stran, 100 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.